

Podobnie jak stwierdziło wcześniej Ministerstwo Gospodarki, Urząd Regulacji Energetyki potwierdził, że w przypadku przyłączenia do sieci mikroinstalacji OZE osoba je wykonująca nie musi posiadać certyfikatu instalatora mikroinstalacji OZE. Poniżej prezentujemy komunikat URE w tej sprawie.

URE: Informacja w sprawie obowiązku posiadania certyfikatu instalatora mikroinstalacji przez osobę dokonującą przyłączenia mikroinstalacji do sieci.

W związku z kierowanymi do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pytaniami dotyczącymi stosowania postanowień art. 20h ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm., dalej „ustawa”) przedstawiam poniżej wyjaśnienia w zakresie nieistnienia obligatoryjnego wymogu posiadania certyfikatu, wydanego przez Prezesa Urzędu Dozoru Technicznego (dalej „Prezes UDT”), przez osoby zajmujące się przyłączaniem mikroinstalacji lub małych instalacji odnawialnych źródeł energii (dalej „OZE”). Zgodnie z art. 20h ust. 1 i 2 ustawy osoba dokonująca instalacji mikroinstalacji lub małych instalacji (dalej „instalator”), może wystąpić z pisemnym wnioskiem do Prezesa UDT, o wydanie certyfikatu (dalej „certyfikat”), który jest dokumentem potwierdzającym posiadanie przez instalatora kwalifikacji do instalowania wymienionych w powyższym przepisie rodzajów OZE. Zgłaszane dotychczas wątpliwości dotyczą istnienia formalnego wymogu dokonywania instalacji mikroinstalacji lub małych instalacji wyłącznie przez osoby posiadające certyfikat. Przy czym prezentowane jest również stanowisko, w myśl którego posiadanie takiego certyfikatu jest obowiązkowe.

Tymczasem użyty w treści art. 20h ust. 1 wyraz „może” oznacza, że posiadanie przedmiotowego certyfikatu nie jest obligatoryjnym wymogiem dla instalatora. Obowiązek posiadania certyfikatu przez instalatorów nie wynika także z pozostałych przepisów zamieszczonych w rozdziale 3b (art. 20h do 20zd) ustawy (normujących jedynie procedurę i wymogi formalne jakie musi spełnić instalator ubiegający się o taki certyfikat). Należy także mieć na względzie, że ustawodawca posługuje się określonymi zwrotami w sposób racjonalny. Nie można zatem przyjmować w procesie wykładni, iż określonych wyrazów użyto w tekście prawnym bez wyraźnej ku temu potrzeby, że są one „puste” znaczeniowo. Za fakultatywnym charakterem certyfikatu przemawia także brzmienie art. 20h ust. 3 lit. c) ustawy, który wskazuje, że jedną z przesłanek ubiegania się o nabycie certyfikatu jest udokumentowane trzyletnie doświadczenie zawodowe w zakresie instalowania lub modernizacji urządzeń i instalacji: sanitarnych, energetycznych, grzewczych, chłodniczych lub elektrycznych. Treść tego przepisu, a także brak

jakiegokolwiek przepisu przejściowego w tym zakresie potwierdza, że doświadczenie takie może być uzyskane także po wejściu w życie postanowień rozdziału 3b, a więc po 11 września 2013 r. Powyższe oznacza, że ustawodawca wprost dopuścił możliwość instalowania instalacji energetycznych i elektrycznych przez osoby nie posiadające certyfikatu, a posiadanie niniejszego certyfikatu jest dodatkowym uprawnieniem i może podnieść wiarygodność osoby dokonującej instalacji mikroinstalacji oraz małych instalacji.

Podkreślić również należy, że art. 14 ust. 3 dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz. Urz. UE L 140/16) stanowi, że instalatorzy małych kotłów i pieców na biomasę, systemów fotowoltaicznych i systemów ciepła słonecznego, płytowych systemów geotermalnych oraz pomp ciepła będą mieli zapewniony dostęp do systemów certyfikacji lub równoważnych systemów kwalifikowania. Mając na uwadze okoliczność, iż uregulowania ustawy w tym zakresie stanowią implementację tej dyrektywy, również z tej przyczyny brak jest podstaw do interpretowania przepisu art. 20h ustawy, w sposób odmienny niż stanowi założenie art. 14 ust. 3 ww. dyrektywy.

Nie bez znaczenia jest także fakt, że zgodnie z art. 7 ust. 8d9 ustawy przyłączane mikroinstalacje muszą spełniać wymagania techniczne i eksploatacyjne określone w art. 7a ust. 1 ustawy. Szczegółowe warunki przyłączenia, wymagania techniczne oraz warunki współpracy mikroinstalacji z systemem elektroenergetycznym określają przepisy wydane na podstawie art. 9 ust. 3 ustawy, a więc rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U z 2007r. Nr 93, poz. 623 z późn. zm.).

Wskazane przepisy określają jedynie parametry urządzeń oraz wymogi technicznoeksploatacyjne jakie muszą spełniać mikroinstalacje i małe instalacje. Zatem żaden z przepisów nie uzależnia przyłączenia instalacji do sieci od obecności instalatora posiadającego certyfikat. Tym samym przedsiębiorstwa energetyczne, które uzależniają przyłączenie mikroinstalacji od faktu posiadania certyfikatu w sytuacji gdy system certyfikacji jest systemem dobrowolnym, działają bez podstawy prawnej, dopuszczają się naruszenia przepisu art. 56 ust. 1 pkt 4 ustawy, odmawiając z nieuzasadnionych powodów zawarcia umowy, o której mowa w art. 7 ust. 1.

źródło: Urząd Regulacji Energetyki